
АКАДЕМІЯ БЛАДВІНГ, КНИГА 3
КРИЛА ЩО ЗВ'ЯЗУЮТЬ
БРАЯР БОЛЕЙН

БРАЯР БОЛЕЙН

Крила, що зв’язують

The Wings That Bind

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: The Wings That Bind, Briar Boleyn.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Пролог. Невіл

Надворі валив густий сніг, вихорами кружляв за вікнами й шмагав шибки, затуляючи світло так, що можна було подумати, ніби вже майже північ, а не якихось четверта пополудні. Кам'яним коридором дріботіла маленька істота, і її дрібна постать аж кипіла самовпевненістю. У повітрі пахло ковбасками й корицею, а обидва смаки він дуже любив.

Запахи їжі були добрі. Вони допомагали перебити запах страху. Страх густо висів у коридорах Бладвінгу ці останні дні. Не просто гострий, панічний страх студентів, які забули підготуватися до іспитів, а глибший. Ближчий до жаху. Такий, що на смак був як кров і розбите серце.

Невіл і раніше знав такий страх. Він його не любив.

Прямуючи далі до кухні, він пройшов непоміченим, як завжди, якщо тільки сам не вирішував інакше. Професори дивилися повз нього. Студенти обходили його, майже не усвідомлюючи цього.

Він скочив на гладенькі дерев'яні перила й помчав униз їхнім схилом, наполовину ковзаючи, наполовину біжучи, а тоді застрибнув на старезні кам'яні плити долу. Звідти було рукою подати до кухонь. О цій порі там було людно. Вечерю вже готували, її мали віднести студентам до трапезної зали. У професорів у трапезній був власний стіл, але багато хто вважав за краще їсти у своїх покоях. Тацями їм усе носили нагору.

Десятки й десятки слуг, що тричі на день злагоджено працюють, аби нагодувати мешканців академії.

Не звертаючи уваги на двох підкухарів, які сперечалися біля одного з вогнищ, чи добре звариться яловичина, флафін підійшов до місця, де висока худа жінка з похмурим виразом обличчя помішувала в казані. Вона примружила очі, дивлячись на сварку підкухарів. Невіл знав: ще мить, і вона втратить терпець та накине на них. Він видав низьке цвірінчання з ледь вловимою ноткою муркоту, і жінка миттю обернулася, глянула на нього, і невдоволення спало з її обличчя, поступившись місцем задоволенню.

— А, маленький лорд прийшов на вечерю. — Вона вже тяглася по тарілку за спиною. — Ну що ж, ось, мілорде. Сподіваюся, не розчарує.

Невіл ще раз цвіркнув на знак вдячності й повернув усю свою увагу до тарілки. Скибочки ковбаски. Масляне печиво. Трохи зелені, яку він не любив. Але з'їв і її, з гідністю, знаючи, що вона містить потрібні поживні речовини.

Він завмер, відчувши, як жінка обережно роззирається, а потім опускається на коліна, коли він дочищав тарілку язиком. Простягнувши руку, вона лагідно провела нею по його голові.

Вона й справді була м'якосердою людиною, хай як схильна була огризатися на підлеглих.

Невіл лизнув її зап'ястя на знак подяки, звів на неї очі й зустрів її погляд, дозволивши своїм очам широко засяяти вдячністю. Губи кухарки повільно розтулилися, і з'явилася маленька усмішка. На цьому обмін був завершений. Вечір у кухарки мав скластися спокійніше. Дурні помилки тих, хто довкола, дратуватимуть її менше. А милосердя в ній трохи побільшає.

А ті, хто довкола? Невіл вислизнув із кухні. Для решти все було так, ніби його тут ніколи й не було.

Раз уже він опинився в нижніх закутках замку, то вирішив дещо оглянути. Були глибші місця, під кухнями. Місця, які його лякали й над якими він не мав жодної влади. Були й небезпечніші для відвідин, далі від осердя життя академії, але які, він знав, усе ж лежали в межах його володінь. А як і з усіма володіннями, обходи слід проводити.

Знов крізь кухонні двері. Іншим коридором. Поворот, ще один. Шлях ставав одноманітним. Проходи були неосвітлені. Сюди мало хто ходив. Ще один поворот, і він опинився в частині замку, про яку мало хто навіть знав. Скорочення шляху. Щось лоскотнуло за вухами. Йому не хотілося йти цим шляхом, відвідувати цю частину його королівства. Тут ховалося лихе. Але це був його обов'язок. Часом навіть від найтемніших тіней не можна відвернутися. Світло має сягати всюди.

Ще одне поколювання. Шерсть сіпнулася. Легкий тиск. Штурханець.

Ніксаріс. Присутність дракона торкнулася його, мов холодний ніс. Майже дражливий жест. Дракон нудьгував. Був самотній. Похмурий. Не вперше і, мабуть, не востаннє.

Маленький флафін струснув шерстю. Тут була дилема, головоломка, яку треба розв'язати. Але спершу кликали тіні, і він мав відгукнутися.

Повз пробігла миша, і флафін грайливо стрибнув за нею. Миша помчала далі, тремтячи, але ціла дісталася шпарини в стіні й шмигнула всередину. Невіл пирхнув, смикнувши носом. Іншим разом миша могла б стати смачною закускою, але він надто недавно добре поїв. Він відчув доброту до цієї скромної дрібної істоти й дав їй піти своєю дорогою.

Повітря похолоднішало. Зсув. Були місця на межі його королівства, де каміння здавалося холоднішим за решту. Де було щось негаразд. Чорна Твердиня була одним із них.

Він ішов якийсь час, потім зайшов у простір за тріснутою колоною й зник у вузькому темному місці, яке не пам'ятала жодна мапа й де не ступала ні нога чуморо́дного, ні нога високо́родного. Зрештою з'явилося світло, скалка тепла, що проглядав із-за гобелена. Невіл притулив носа до полотнища, посунувшись уперед, щоб краще роздивитися.

Там, на краю ліжка, знову сиділа дівчина. Та, з розбитим серцем. Її волосся тьмяно блищало в світлі багаття, немите й нерозчесане. Очі були млявими, та вона не плакала.

Невіл завагався. Бажання увійти й підійти до неї було дуже сильним. Було там щось. Щось, що було, щось, що буде. Він відчував це дуже виразно. А тоді голос, що долинув із-за дверей кімнати. Різкий, гортанний, а проте гладкий, як отруєний мед. Усе в ньому було *неправильне*.

Невіл загарчав, ледь чутно, низько в горлі. Він знав, що це лише маленька поблажка собі. Він не вступатиме в сутичку з цією неправильністю. Не міг. Занадто добре знав межі власних здібностей. Він зробив достатньо, щоб заспокоїти себе, просто пересвідчившись, що вона й справді досі *тут*. Існує там, де не мала б права існувати. Та багато неправильного ще тривало. То був час, коли флафіни були потрібні в достатку. А проте, наскільки він знав, він був єдиним.

Штурханець повторився. Ніксаріс. Дракон не мав уявлення, де Невіл, але відчував щось... Достатньо, щоб послати застереження. Невіл позадкував, гобелен гойднувся на місце, і дівчина зникла.

Шерсть наїжачилася. Він обернувся. Не зі страху, ні. Він і справді боявся дуже мало. Колись йому було страшно, дуже

страшно. Потім прийшла руда дівчина. Вона знайшла його на березі. Вона відвела його додому.

Та все ж якийсь прадавній інстинкт, свого роду звіряча мудрість, підказав йому: це не те місце й не той час для флафінів. Невіл розчинився в темряві, лапи безшумно ступали по каменю, смак ковбаски ще солодко тримався на його рожевому, як наждак, язиці, а відчуття дівочого горя ще довго снувалося позаду.

Пролог. Ріґан

Не було сенсу ні голосити, ні скреготіти зубами, ні скиглити. Хоч будь-яке з цього чи все разом могло бути порятунком для інших дівчат. Я не така, як вони. Ніколи не була. Я особлива. Досконала. Хіба батько не завжди так казав? Крім того, якщо я засяю тут, зараз, він дозволить Персісу повернутися додому. Він пообіцяв це моєму батькові. Тож я сиділа напружено й нерухомо, пряма в спині, і чекала. Головне було не забувати дихати. Дихати повільно. Вдих і видих, вдих і видих. Підборіддя вгору. Плечі рівно.

Моя кров була чистою. Я була майже богинею. Недалеко від самої Діви Крові, хай благословенна буде її кров. Я була *легендою* в коридорах Бладвінгу. Усі дивилися на мене знизу вгору. Я могла все, мені все зійшло б з рук. Тож я впораюся й із цим.

Але легенда чи ні, я віддала б усі пошепки сказані компліменти за один лист від батька, у якому було б написано, що мій маленький брат у безпеці й знову вдома.

У кімнаті було тихо, лише цокав прямокутний металевий годинник на полиці каміна. Потворний і бридкий, із тріснутим склом над циферблатом, ніби хтось його впустив, але вирішив, що викинути було б надто милосердно. Це було не в моєму смаку, але до мого смаку нікому не було діла. Не сьогодні. І вже точно не в цій кімнаті.

Коли двері відчинилися, я змусила себе подивитися в їхній бік, і на моєму обличчі вже почала формуватися легка усмі-

шка, яка, я сподівалася, виглядатиме кокетливо. Я вже знала, хто це. З ним завжди ніби входив холод, наче смерть дихала йому в п'яти. Чи вона чекала на нього? Чи на мене?

Він заговорив так, ніби ми весь цей час вели розмову, і він лише її відновлював.

— Розклад повторного відкриття остаточно затверджено. Студенти прибувають увесь день. Персонал проінформовано, що казати. — Він глянув на мене так, ніби я цього всього вже не знала, і я слухняно кивнула. Він продовжив: — Двір Драконів у жахливому стані. З сьогоднішнього дня він офіційно закритий для студентів. Оголошення вже розвішують. Нікому не треба знати, чому саме.

— Але це ж шлях до багатьох місць, — зауважила я. — І багато вікон виходить на нього...

Він махнув рукою.

— Обійдуть довшим шляхом або пройдуть надворі. Нам що до того? Ви можете його перетнути, якщо захочете. Хоча ризикуєте скрутити собі в'язи. Усюди розкидане каміння. Прибирати доведеться тижнями.

Я знову кивнула. Це не мало особливого значення. Я знала, чому він хоче тримати людей осторонь.

Він підійшов ближче. Червона оксамитова мантія, у яку він був одягнений, волочилася по підлозі. Він носив її довгою. Мабуть, вважав, що це робить його вищим. Більшим. Величнішим. Чоловіки такі дурні.

До того ж Вікторові не потрібна мантія, щоб виглядати величним. Він був до біса страшний і з нею, і без неї.

— Вони вишикуються, — сказав він.

Я підняла підборіддя.

— Звісно. Ми про це подбаємо.

Ми. Тепер ми були парою. Жодних більше трійок. Жодного ділення. То чому ж я не була сповнена радості?

— Така вправна, — промовив він схвально, оглядаючи мою куцу сукню. — Завтра для зборів використаємо зовнішній двір. Ви справите чудове перше враження.

Я опустила погляд на свої коліна, ледь усміхаючись, намагаючись здаватися скромною.

— Я постараюся. Має бути єдність. Особливо тепер.

— Я дуже ціную нашу єдність, — сказав він. Мені не треба було піднімати голову, щоб знати: він докладає зусиль, аби всміхнутися. Я стримала здригання. — Ви, певно, прагнете ступити в нову роль, — додав він.

— Ви мене вшанували. Піднесли. Я вас не підведу, — відповіла я.

— Звісно, не підведете. Ви б не наважилися. — Слова були легкі. Але мій шлунок скрутило.

— Дім Мортіс обезголовлено. Про що Кетрін могла думати, зникаючи так? Суто політичне самогубство. — Він усміхнувся. Багато чого в подіях останніх днів розлютило його, але не це: це було втіхою. Рідкісною нагодою.

— Відсутність Кетрін залишає Мортіс вразливим, — погодилася я. Я знала, що він не захоче обговорювати, куди подалася Кетрін. Чи хто пішов із нею.

— Вона добре вишколила свій дім. Побачите, що вони стануть перевагою, яку треба лише підібрати.

Я вже дійшла цього висновку сама. Кетрін завжди плекала підступну жорстокість серед своїх улюбленців. Тепер, без неї, вони були б заблукалою отарою злих овечок, що шукають, за ким іти, кого слухатися.

За кимсь на кшталт мене.

Він знову ворухнувся. Ближче до ліжка. Тепер я бачила його краєм ока, лише край його силуету.

— Я дозволив Блейкові завершити Обряд Розірвання, — сказав він. — Міг би й заперечити.

Подих перехопило. Я постаралася цього не показати. Вдих і видих. Вдих і видих.

Блейк. Він обрав ту чумородну дівку замість заручин, які наші батьки роками влаштовували.

— Я був у захваті, — промурмотів Віктор. — Ви помітили?

Я повільно облизала губи.

— Ні, лорде Дракгарроу.

— Прошу. Облиште формальності.

Я змусила себе підняти голову, змусила дивитися на нього, справді дивитися.

— Я не мала жодного уявлення, Вікторе. Інакше була б у ту мить набагато щасливіша, — збрехала я.

Він розтягнув те, що лишилося від його губ, в усмішку. Я тримала погляд зовсім нерухомо.

— Я дав Блейкові шанс. Він був дурнем, відкинувши вас. Але тепер я можу заявити права на те, що, визнаю, завжди вважав своїм. — Він підступив ближче. Значно ближче. Рука простяглася. Він стиснув моє підборіддя.

Я охоче підняла його зі зітханням, ніби цей дотик був усім, чого я завжди бажала, і навіть більше.

— Ви чудова. Досконала, — промурмотів він. — Я стежив за вами від самого народження. Завжди збоку. Завжди милуючись. Чекаючи, спостерігаючи. Було помилкою віддати щось таке досконале, як ви. Мені слід було заявити на вас права самому, з самого початку.

Мені коштувало всіх сил не здригнутися.

— Так, було. Як я вдячна, що тепер я вільна від нього. — Усередині мене інша дівчина ридала від люті й страху. Усе ще силкуючись переконати себе, що все це можна скасувати, що відмова Блейка може бути не назавжди, що батько не підпише контракт, який продає його доньку в надії повернути сина.

Вона була дурною, нерозумною дівчиною. Я звеліла їй стулити пельку, бляха.

Вікторові пальці рушили нижче. По моїй шиї, обминаючи вершечок ключиці. А тоді його руки зникли.

Я дихала. Вдих і видих. Вдих і видих.

Його руки були на його поясі. Розв'язували мантію. Моя усмішка застигла.

— Я не поспішатиму з вами, Ріґан. Коли доживаєш до мого віку, насолоди мають звичку вицвітати. — Він тихо засміявся, і на мить я дозволила собі подумати, скільки йому насправді років. — Але чекати на вас усі ці роки? Гадаю, насолода буде... Ну, можливо, майже така ж вишукана, як ви.

Коли він скинув мантію з плечей, я змусила себе дивитися, але не прямо. Я дозволила погляду впасти трохи праворуч, повз нього, на двері позаду.

Він був за кілька дюймів. Я відчувала його запах: кров і ліки, що йому приписали. І ще дещо. Я крадькома глянула. Густа блискуча мазь була розмазана по його шкірі, вкриваючи кожну частину, яку я бачила.

Мене нудило. Незабаром вона буде й на мені.

— Зніміть сукню.

Мої пальці послухалися, перш ніж розум устиг відреагувати.

Він дивився на мене, нічого не кажучи. Я відчула, що час компліментів минув. Коли застібки були розстебнуті, я встала,

хоча це означало наблизитися до нього, і дала сукні впасти на підлогу. На щастя, тоді він мене не торкнувся.

— Добра дівчинка. Тепер лягайте на ліжко.

Я зробила, як мені сказали. Матрац піді мною був надто м'який. Я заплющила очі й намагалася не дихати носом, коли він приєднався. Я могла це витримати. Мусила. Якби я кинулася тікати зараз, Віктор відіслав би Персіса додому по шматках. Та й так мій маленький брат був далеко звідси. Відісланий як вихованець, таке благородне слово для *в'язня*, жити в родині одного з найвідданіших прихильників Віктора, поки честь нашої родини не буде відновлена. Я навіть не знала, де Персіс. Яка родина його тримає. Мені ніхто нічого не казав. Але якби я втекла, якби зазнала невдачі, якби сказала не те? Він заплатив би ціну. Мій батько заплатив би ціну. Увесь мій дім заплатив би.

Заплатив. Я думала про це слово. Мені теж платили за все це, хіба ні? Владою. Престижем. Усі боятимуться мене. А страх близький до заздрості, чи не так?

Тож я дозволила йому торкатися мене. Бо кожна ласка купувала Персісові ще один світанок.

І поки він робив, що хотів, я пішла кудись в інше місце.

Я стояла на балконі, тому, що просто над входом до Бладвінгу, і дивилася вниз на студентів, що збиралися на перший навчальний день. Дивилася, як вони роззявляють роти, як витрішаються, коли до них доходить, що я піднеслася далеко над усіма ними.

Я дивилася б на всі їхні обличчя, і моє власне було б холодне й відсторонене. Королева у своїй вежі.

А тоді я нарешті побачила б Блейка.

Я б усміхнулася. І дивилася б, як зневага, яку я звикла бачити на його обличчі, нарешті тане й перетворюється на щось

інше. *Страх*.

Якщо він не міг змусити себе покохати мене, то боятиметься. О так, я зроблю так, щоб він боявся за себе й за всіх, хто йому дорогий.

Час минав. Коли все скінчилося, я знову одяглася, пальці заніміли, але не тремтіли.

Віктор підвівся, крекчучи, мов свиня, потягнувся за мантією й обгорнувся нею.

Я попри себе кинула погляд. Розкішний оксамит падав нерівно на його понівечений стан, мов завіса, що силкується приховати кошмар. Я відвернулася. Я вже надивилася на все життя. Але ж це тепер було моє життя. Мені треба було звикнути. У Чорній Твердині не було місця слабким.

Він підійшов до дверей і рвучко їх відчинив.

— Девіс, — гавкнув він до вартового в коридорі. Того, хто, ймовірно, слухав нас увесь цей час. — Пора. Приведи мого небожа. Притягни сюди, якщо доведеться. Скажи, що директор Кім хоче його бачити й передає вітання.

Долинула приглушена відповідь, потім звук віддалених кроків. Віктор обернувся до мене. Його очі затрималися на моїх руках, що поралися із застібками сукні. На жахливу мить я подумала, чи не накаже він мені знову лягти.

Потім він усміхнувся майже сумовито, настільки сумовито, наскільки міг вампір, що прожив довше, ніж будь-який високородний мав право.

— Усе добре колись закінчується, — сказав він, і голос його був мов цвинтарний пил. — Навіть моєму часові з вами, моя дорогоцінна перлино. — Він обернувся до дверей. — Час подарувати моєму дорогому небожеві чудовий сюрприз.

Тоді він пішов, навіть не затуливши за собою двері. Ззовні вже стояв інший вартовий. Чоловік на мить зазирнув досере-

дини, але мій погляд змусив його відступити.

Я підійшла й грюкнула дверима, потім розгладила перед сукні. Мої руки тремтіли. Я змусила їх завмерти. Я прийму ванну й змию запах мого нового чоловіка в зливі, разом з кожним спогадом про його дотики.

А тоді зроблю це знову, і знову.

Я могла це витримати. Я могла зіграти їхню королеву-тиранку. Нехай усі дивляться й бачать.

Книга 1. Розділ 1. Медра

Я летіла.

Ну, не зовсім. Я підстрибувала. Затиснута в якійсь слінг-переносці, я погойдувалася з кожним важким кроком мого опікуна. Я розмахувала руками, пухкими, некоординованими й до краю ентузіастичними, а ноги так само жадібно брикали порожнє повітря. Я чула вереск. Гучний. Радісний.

Мені знадобилася мить, щоб збагнути, що цей звук виходив від мене.

— Тихіше, маленьке ведмежа. — Голос був теплим гуркотом, знайомим і втішним. — Тобі не обов'язково так тішитися кожного разу, як ти мене бачиш.

— Не думаю, що вона так само звикла до ведмедів, які розмовляють, як ми з Морґан. — Голос був багатий і глибокий, і долинав звідкись позаду. Чоловічий голос. Чоловіка, що тримав мене. Сильна рука піднялася, перевіряючи ремені переноски. Якась дитяча переноска. Я потяглася до руки, пищачи й звиваючись. Усе затрусилося, коли чоловік, що мене тримав, засміявся. Він дозволив мені підняти його пальці до свого обличчя. Вони пахли теплом і землею. Сосною й сандалом. Безпекою.

Я не могла обернутися, щоб його побачити. Але від нього струменіло тепло, мов сонячне світло. Я знала, хто мене тримає. Я могла його відчувати. Він був *любов'ю*. Мій дядько. Мій захисник. Дрейвен.

— Верткіша за лиса в курнику, — знову прогуркотів великий гучний голос.

Я радісно глянула вгору, коли величезний бурий ведмідь схилився наді мною, а тоді нахилився й потерся про мій ніс своїм холодним вологим носом, а я гулила й задихалася від захвату. Літній вітер перетнув галявину, і я заплющила очі. Коли розплющила їх, щось срібне привернуло мій погляд. Волосся, мов мерехтливе місячне сяйво, спадало їй на спину. Моя тітка, Морґан.

Вона була вбрана по-королівськи, у багату багряну сукню з золотою облямівкою. Вона стояла струнка, схиливши голову в розмові з молодою лицаркою. Напівфейка, якій на вигляд було не більше двадцяти п'яти, та вираз її обличчя був задумливий, а усмішка теплою й мудрою.

У молодої лицарки було щось гостре, щось із лезом, як у клинка. На відміну від моєї тітки, вона була смертною. Вона носила сталеві обладунки, ніби другу шкіру. Світле волосся було коротко підстрижене, лише невеликий завиток над вухами. Вона була грізна. Люта. Насильство їй, очевидно, личило. Але коли вона глянула через галявину на мене, у її виразі не було нічого жорсткого. Я бачила тільки тепло й ніжність.

Дві жінки повільно наблизилися до мене, їхні обличчя були м'які, кожне по-своєму, і обидва способи я любила. Потім Морґан нахилилася вперед. Я заплющила очі, коли вона поцілувала мене в чоло такими м'якими губами.

— Наша маленька Медра, — прошепотіла вона. — О, яка ж дорогоцінна...

А тоді все зникло.

Серце гойднулося. Я прокинулася, вкрита потом, із серцем, що гупало. Сон розсіявся, як попіл на вітрі. Простирадла були вологі. Моє дихання туманило повітря. Я сіла, біль у серці ще

був гострий і занадто справжній. У кімнаті було тихо. Я повернулася до другого ліжка, із Флоренс на кінчику язика, і все в мені волало про розраду й утіху.

Ліжко було порожнє. Ще один біль пронизав груди. Я забула.

Флоренс теж зникла.

Ранок розвиднився холодний і сірий. Усе ще йшов сніг. Я погано спала, та й не дивно після того сну. Я була звична до непроханих думок, о, Оркадес була ними сповнена. Проте цей сон був чимось зовсім іншим. Нагадуванням про моє минуле життя. Про те, ким я насправді була. Про родину, яку я втратила. Востаннє вони бачили мене такою дитиною. Хихотливою й гулькотливою. Чи впізнали б вони мене тепер? І що б вони подумали про мене, якби впізнали? Що б вони подумали про те, ким я стала, про те, що я вчинила?

Моя тітка, Морґан ле Фей. Мій дядько, Дрейвен Венатор. Гавл, воїн із ведмежого роду із золотим серцем. І Ланселет, найближча подруга моєї тітки й вірна лицарка Камелота.

Вони були легендами в моїй уяві, а не реальними людьми. Світ, де співіснують феї, смертні й інші фантастичні істоти? Звідти, де я стояла, обома ногами міцно на просоченій кров'ю землі Санграти, це все звучало як щось більше схоже на вигадку. Відколи я прибула сюди, я їх ідеалізувала. Це було легко, зважаючи, скільки часу минуло, відколи я бачила когось із них наживо. Що вони подумали б про *мене*? Можливо, це було хибне запитання. Що вони подумали б про людей, що мене оточують?

Високородні. Вампіри. Блейк.

Я намагалася не зважати на пульсацію запитань у голові, поки швидко одягалася.

Сьогодні був перший справжній день занять після Свята Морозного Вогню. Зимові канікули несподівано продовжили. Нас усіх замкнули у вежах наших домів від подій кількох ночей тому. Оскільки я була в домі Аварі, це означало, що я мало мала нагоду побачити, ну, будь-кого, крім Каґе. А ми зараз із ним були не в найкращих стосунках.

Здебільшого я сиділа в своїй кімнаті, сама. Але іноді, коли виходила вниз, щоб вхопити тацю з їжею, я чула чутки, що кружляли у спільній кімнаті. Уривки того, що сталося тієї ночі, здебільшого далекі від істини.

Я піймала чимало поглядів студентів Аварі. Я знала, що всі хотіли б спитати, що насправді сталося тієї ночі… але ніхто не наважувався. Можливо, Каґе їх застеріг. А може, їм підказував не ризикувати вираз мого обличчя.

Звісно, я була не єдина, хто багато пережив.

Спроба підрахувати втрати тієї ночі й досі лишала мене приголомшеною.

Віша втратила свою дівчину, Лейс Айронстрайд, милу, але міцну гномку, з якою я щойно почала знайомитися, але яка мені справді сподобалася. Вона була ще й однією з найкращих учениць професорки Стоунфіст. Цікаво, чи Стоунфіст сказали, що Лейс мертва.

Блейк утратив Енію, але не раніше, ніж вона жорстоко вбила Лейс. Смерть дитини мала б бути жахливою. Ми всі мали б перебувати в жалобі. А проте те, за чим я сумувала, була втрата Енії-дитини. Бо Енія, що померла, була чудовиськом.

Тієї ночі у Дворі Драконів Тео коротко розповів мені, що трапилося. Як він був змушений встромити ніж у свою наймолодшу кузину, захищаючи Флоренс від кровожерливості Енії.

Бідний Тео. У певному сенсі він завжди був найневинніший з усіх нас. Тепер він утратив щось із цього, втратив шматок

власного клятого серця. Цікаво, чи вдалося йому вже побачитися зі своїм хлопцем, Воном, і поговорити про все, що сталося.

Тим часом Лісандер утратив молодшу сестру, Лунайю. Не до смерті, а до чогось іще злішого. Чи знав голова дому Орфос усю історію? Чи хтось потрудився розповісти йому, що саме сталося? Чи Блейк, чи Каґе?

Лунайя була прив'язана кров'ю до Маркуса Дракгарроу. З того, що я бачила, вона була фактично в рабстві в нього й Кетрін Мортіс. Вона сіла на того жахливого, зіпсованого дракона й полетіла в заході сонця, забравши із собою душу моєї матері.

Ну звісно. Наче й так не було достатньо фігово. Оркадес спершу була мертва, потім опинилася в моїй голові, потім у бісовому зачарованому ножі, а тепер ще й у довбаному драконі. Моліндра, так звали дракона.

Я не мала великої надії, що моя мати пережила перехід. Навіть якщо вона й вижила, наш зв'язок, здавалося, урвався, коли Моліндра відлетіла. Можливо, я її більше ніколи не побачу. Мені було цікаво, чи є якийсь спосіб дізнатися, чи Оркадес ще жива. Заклинання, ритуал, трохи світлої кров'яної магії. Будь-що. Звісно, була одна людина, яка могла б мати відповідь. Але я б нізащо в світі не ступила більше в його клятий кабінет.

Думка про професора Родріґеса одразу прискорила моє серцебиття. Я грюкнула дверцятами шафи сильніше, ніж хотіла, натягла чорний светр до стегон, який дістала, і рушила до дверей.

Сьогодні буде той ще паскудний день.

Тео нахилився над столом для сніданку, стежачи, щоб говорити тихо. Я збилася з ліку, скільки разів зиркнула на вхід до трапезної. Сніданок уже збігав. За кілька хвилин нам ішли на

заняття. Очевидно, Віша не прийде. І, судячи з усього, Блейк теж.

Я глянула знову на Тео. Той саме підвівся й обходив стіл до мене. Він сів на лаву поруч. Я підняла брови.

— Міняєш місця?

Він знизав плечима.

— Вирішив, що це надто важливо, аби ризикувати, ділячи.

Він схилив голову якомога ближче до моєї, не торкаючись у поцілунку, і я намагалася не пирснути. Він був стриманий цього ранку. Але принаймні він був *тут*. Їв. Розмовляв. Не розгойдувався, ридаючи, і не ховався в кімнаті. Або, що гірше, не злився на мене. Це було більше, ніж я сподівалася, по правді. Більше, ніж ми досі отримали від Віші.

— Що? — спитав Тео, побачивши мою усмішку.

Я похитала головою.

— Нічого. Просто… дуже приємно тебе бачити, Тео.

— О. — Він здавався збентеженим. — Мені теж приємно бачити тебе, Медро. — Він ще раз озирнувся, а тоді знизив голос до менше ніж шепоту. — То мені не ввижається знову, правда? Танака вміє обертатися на довбаного вовка?

— Знову?

Він пригладив волосся рукою, скромно ніяковіючи.

— Ну, так, таке бувало. Після вживання… певних речовин.

Я закотила очі.

— Ну звісно. Звісно, бувало. Що ж, цього разу тобі не ввижається, Тео. Це сталося.

— Ти це знала? До того, я маю на увазі. Що він може… ну знаєш, *таке*?

Я зустріла його погляд.

— Я радше очікувала, що ти скажеш, що це для тебе не сюрприз.

Очі Тео розширилися.

— Що? Я?

— Ти високородний, — вказала я. — Хіба ви всі не маєте в рукаві подібних спеціальних фокусів? Сангвімантія? Некромантія? Трохи зайвого хутра?

Тео пирхнув.

— Я маю на увазі, магія, так. Але зазвичай просто бути, знаєш, довбаним вампіром цілком достатньо. Нам не треба ще й перетворюватися на вовків. — Його очі раптом засвітилися, і він підвівся з лави.

— Що там... — почала я. Потім побачила причину Теового захвату. Вон Сабіно крокував між столами. Очевидно, він уже помітив Тео. Широчезна посмішка вкривала обличчя високого смаглявого юнака.

Миттю вони зіткнулися. Я із захватом дивилася, як Вон обхопив Тео руками, одна рука міцно лягла на його талію, а інша обхопила потилицю, а тоді притягнув його губи в повільний поцілунок, що перехоплював подих.

Пролунало кілька свистів і стогонів, але, на мій подив, ніхто не жбурнув їжею й не вигукнув нічого гидкого. Я бачила кілька похмурих поглядів від деяких високородних за столом дому Мортіс і кілька з дому Тео, Дракгарроу. Але жодного з дому Вона, Орфос.

Утім, у світі кровожерливих вампірів Орфос був чимось на кшталт винятку. Я досі не була певна, що думати про дім Лісандера. Дехто казав, що Орфос слабкий. І все ж колись вони були союзниками дому Дракгарроу. На жаль, втрата Лунайї, фактично принцеси дому Орфос, не збиралася спростувати ці твердження про слабкість.

Я знову озирнулася, дивуючись, чи хтось знає про Лунайю, а тоді перевела увагу назад на Вона й Тео, які досі обіймалися.

Погляди, які вони отримували, були не обов'язково через те, що Тео й Вон обидва чоловічої статі, нагадала я собі. Тео був високородний, а Вон чуморідний. У Санграті така пара досі була цілком табуйована. Шкіра вкрилася мурашками. Так само як Блейк і я.

Хіба що, сказала я собі, підводячись і глянувши на годинник на сусідній стіні, не було ніякого Блейка й мене, чи не так?

Ми з Тео й Воном вийшли з трапезної, лишивши кілька хвилин, щоб дістатися до входу в Академію Бладвінг. Було скликано щось на кшталт зборів на початку навчального року. Зазвичай такі події проводили у Дворі Драконів. Але ці проводили просто неба, у величезному дворі біля входу до школи. Я досі пам'ятала, як проходила крізь ті величезні вхідні двері в день, коли Блейк вивів мене з Чорної Твердині. Він сказав мені, що ніколи не змішає свою кров із моєю. Тепер доволі іронічно.

Я йшла попереду, а Тео й Вон плелися за мною коридорами, рука в руці. Ми були майже біля входу, коли почули це: голоси, різкі й глузливі, з тим відтінком, що волав *мерзотник* і який, здавалося, легко давався тим, хто має незаслужену владу.

— Д-д-дайте мені спокій, — затинався дівочий голос, і я здригнулася, знаючи, що звук її слабкості лише розпалить того, хто її дістає.

Я глянула позаду. Тео вже супився, стиснувши кулаки по боках. Усе тіло Вона закам'яніло, його тепле, відкрите обличчя зачинилося. Я глибоко вдихнула й обігнула наступний ріг підтюпцем. Жменька студентів скупчилася під аркою. Шестеро. Усі високородні.

Першою я помітила Квінн Райлі. Вона недбало спиралася на кам'яну колону, схрестивши руки на вузьких грудях, гарні губи були викривлені в задоволеній усмішці. Були й дві інші

дівчини. Ларісса, дівчина з дому Дракгарроу, з м'якою золотистою шкірою й срібним волоссям, що спадало густими хвилями. І Ґретхен, висока пишна дівчина з прямим волоссям до підборіддя й досить гарненьким личком, якщо вам подобаються щурячі. Я колись устромила ніж у те личко, тож, гадаю, мене це виключало.

Решта троє були чоловіками. Один хлопець розвалився біля стіни поруч із Квінн. Мені було цікаво, чи це її наречений, горезвісний Едвард Ашвейл, якого я колись чула в розмові з Ріґан. Квінн, судячи з усього, неабияк постаралася, щоб його заарканити. Вишукано вдягнений у кольори дому Мортіс, високородний юнак колупав нігті кинджалом, на красивому смаглявому обличчі легка нудьга. Я була трохи здивована, побачивши кольори дому Мортіс. Я припускала, що Квінн підберуть когось із Дракгарроу.

Проте двоє останніх були найбільшими сюрпризами: Люціан Алерон і Евандер Сильвен. Обидва були консортами Віші. Евандер стояв трохи осторонь групи, виглядаючи скутим і незручним. Він раз мені допоміг, але це було здебільшого заслугою Віші. Мене трохи здивувало, що він там, але я сказала собі, що не мала б дивуватися. Більшість високородних здатні на таку буденну жорстокість.

Дівчину, яку вони загнали, я помітила, наближаючись. Вона була просто посередині. Гномка, пишна, з мишачо-русявим волоссям і в потертих рукавицях. Синє пальто, що було на ній, звисало з плечей, завелике для її дрібної статури. Мабуть, перейшло від старшого брата чи сестри. Вона була в кольорах першокурсників, імовірно, навчалася на цілительку чи розвідницю, якщо взагалі доживе до цього. Я подумала про Навіна.

Її очі були великі від страху. Я пильно стежила, на кого вона дивиться. Кого найбільше боїться? На мій подив, це була не

Квінн, а Люціан. Він усміхався, перекидаючи щось із руки в руку: блискуче малинове яблуко. Я насупилася. Не надто загрозливо. Не те що ніж, яким Едвард усе ще старанно чистив кутикули.

— Я лише намагаюся допомогти, — почула я Люціана. — Ти бліда. Ми подумали, може, тобі б не завадив невеличкий перекус. Це подарунок. Давай, відкуси.

Дівчина похитала головою, достатньо розумна, щоб знати, що щось негаразд, навіть якщо не могла вказати, що саме.

— Ні, дякую. Я...

Квінн відлипла від своєї колони.

— Відмовляєшся від дарунка високородного? Ти хоч знаєш, наскільки це глибоко образливо, дівчино?

— Я-я-я перепрошую, міледі, — затинаючись, проказала дівчина. — Я не...

— О, до дідька, ні, — пробурмотіла я. Ніхто не називав Квінн *міледі* без втручання. Я рушила вперед, навіть не озирнувшись на Тео й Вона.

— Агов, *леді* Квінн, — гукнула я, дозволяючи голосу капати сарказмом. — Може, відступишся на хрін і дозволиш першокурсниці вдихнути?

Уся група обернулася до мене. Я вбирала їхні вирази облич.

Квінн була охоча. Вона явно була в захваті від мого вигляду. Вона знала, що зі мною гратися набагато цікавіше, ніж із випадковою чумородною першокурсницею. Люціан був насторожений. Едвард припинив гру з ножем. Він виглядав зацікавленим, але не відштовхнутим. Єдиним із шістьох, хто взагалі виглядав хоч трохи залякано моєю появою, був Евандер. Він, здавалося, шмигнув би геть, як щур із тонучого корабля, якби випала нагода. Мені було цікаво, що скаже Віша, коли дізнається, чим її консорти займалися цього ранку.

— Ти. Першокурсниця. Як тебе звати? — гукнула я, наближаючись і досягши краю групи.

— Д-дані, — спромоглася чумородна дівчина.

— То, може, я проведу тебе тепер на збори, Дані? — запропонувала я. Дівчина тремтливо кивнула, але Ґретхен і Ларісса раптом перегородили мені шлях. Ґретхен глянула через плече й пирхнула. Мені цього було досить. Зітхнувши, я схопила обох за плечі й розсунула їх без жодної ніжності, а тоді увійшла в прохід і підступила до чумородної дівчини.

— Ось так краще, — почала була я, саме тоді, коли Люціан перестав підкидати яблуко.

Вони, мабуть, усе це спланували, бо наступної миті він обернувся до Квінн і змовницьки хитро підморгнув їй.

— Лови.

Яблуко полетіло повітрям.

Квінн легко піймала його, притулила здобич близько до своїх губ, усміхаючись і показуючи ікла. Якусь мить я думала, що вона збирається вкусити його сама.

Тоді, без попередження, вона крутнула рукою вперед і жбурнула його прямо в голову першокурсниці. Воно влучило з мокрим, неприродним плюскотом.

Дані скрикнула, коли густа, зсіла кров бризнула з яблука, заліплюючи їй волосся й стікаючи по щоках.

Мене занудило, коли на мене вдарив гнилий запах, солодкаво-протухлий, як свиняча кров, що скисла. Кілька крапель бризнули на мене. Я поспіхом утерла обличчя тильним боком долоні, а тим часом крик дівчини розламався на ридання.

— Дані!

Я спробувала до неї потягнутися, але вона була надто засмучена, щоб навіть глянути на мене.

Високородні довкола неї відступали, коли вона рухалася, сміючись і верещачи, силкуючись не дозволити жодній краплі крові скрапнути на них. Прогалина між Квінн і Люціаном розширилася. Із заплющеними майже щільно очима Дані спіткнулася до неї й кинулася навтьоки. Цього разу ніхто не намагався її зупинити.

— Клянуся Трьома, — прошипіла я, повертаючись до вислову, з яким виросла. — Що, в біса, з вами не так? Коли ви вже виростете, бляха?

— Заспокойся, Пендрагон, — протягнула Ґретхен. — У чому проблема? Це був лише невеличкий жарт.

— Лише трохи крові, — погодилася Ларісса з хихиканням, від якого мені закортіло зацідити їй по пиці. — Це ж Санграта, зрештою.

— Принаймні це не була кров дракона, — докинув Едвард, починаючи полірувати свій дурний кинджал невеликою ганчіркою. — Принаймні, думаю, що не драконяча.

— Це не могла бути кров дракона, Едварде, — солодко мовила Квінн. — Дурного дракона Пендрагон не бачили вже кілька днів. Він полетів і покинув її. Цього разу назавжди, гадаю.

Ґретхен вдала зітхання співчуття.

— О, бідолашна маленька Пендрагон. Ти зовсім сама.

— Ще б пак, — продовжила Квінн, і її голос був отруйний. — Вона, певно, думала, що Блейк прибіжить її захищати. Але о ні, схоже, він теж зник.

Її слова не мали б для мене нічого важити. Але вони вдарили мене, мов кулаком у живіт. Я щосили намагалася цього не показати, але, мабуть, трохи здригнулася, бо очі Квінн засвітилися, наче вона заробила очко.

— Ось так. — Вона знизила голос до шепоту й ступила вперед. — Без нього що в тебе лишилося? Ти без дракона. Без

пари. Просто жалюгідне чумородне сміття.

— Мені здається, нам треба було приберегти яблуко, — гидко протягнув Люціан, оглядаючи мене з голови до п'ят. — Ти гірша за сміття, Пендрагон, ти...

— Ви нудні, — гучно перебив Тео, ступаючи в центр поруч зі мною. Він повільно обернувся, дивлячись на кожного з високородних із виразом аристократичної відрази й хитаючи головою. — І, ого, це справді вражає. Шестеро вампірів мали б бути крутими. Страхітливими. Але що в вас є? Одне кров'яне яблуко й першокурсниця. — Він повільно, театрально поплескав. — Браво. Це справді покаже вашим ворогам, на що ви здатні.

Квінн загарчала й нахилилася вперед, розкривши рота, але Тео вже відвертався. Він глянув на Евандера, потім на Люціана.

— Віша знає, де ви двоє? Бо якби знала, відчуваю, ми б зараз витирали вашу кров із підлоги.

— Я не... — швидко сказав Евандер, червоніючи.

— О, ти не? — повторив Тео. — Ти не стояв тут і не дивився, як вони цькують ту бідну першокурсницю? Неодмінно перекажу це Віші згодом. Упевнений, тобі сподобається, чим це скінчиться. — Він глянув на іншого високородного зверхньо. — Ти марна трата місця, Евандере. Абсолютно жалюгідний.

Я сумнівалася, що Тео взагалі бачив Вішу відтоді, як та ніч у Дворі Драконів. Але оскільки він робив чудову роботу, вичитуючи двох її консортів, я не збиралася його зупиняти.

— Ходімо, — пробурмотів Евандер, хапаючи Люціана за руку. — Ходімо.

Люціан зиркнув на мене. Я не мала жодного уявлення, що я зробила, щоб викликати цю його сторону. До цього в мене були буденні стосунки з майбутніми консортами Віші. Ми ві-

тались у коридорі, махали іноді. Ми ніколи не були близькі, але принаймні були ввічливі.

Та тепер... у очах Люціана було щось, що змусило мене замислитися, що ще відбувається.

— Ти маєш рацію, — огризнувся Люціан, не зводячи з мене очей, але починаючи йти задки. — Вона цього не варта.

— Але рік молодий, — легко сказав Едвард, нарешті ховаючи той довбаний кинджал у піхви. Він простягнув руку й лагідно схопив Квінн за зап'ястя. — Часу для цього буде ще вдосталь. Збори, пам'ятаєш?

Квінн затрималася на мить, не зводячи з мене очей.

— Ти зовсім не уявляєш, — сказала вона, нарешті жорстоко посміхаючись. — Усе скоро зміниться, Пендрагон. І, присягаюся, нові правила тобі не сподобаються.

Ґретхен і Ларісса вже йшли вперед коридором. Узявши Едварда за руку, Квінн рушила за ними. Ґретхен озирнулася й зробила останній випад.

— Починай тренувати реверанси, Пендрагон. Тепер ти проводитимеш багато часу на колінах.

Едвард помахав пальцями й вишкірився. «*Sanguis et Flamma Floreant*». Тоді вони завернули за ріг і зникли.

Я не рушила. Не одразу. Моя кров ще палала. Тео досі дивився їм услід коридором. Він підступив до нього з стурбованим виразом. Я розтулила рота, щоб подякувати Тео, і відчула, як чиясь рука торкнулася мого плеча ззаду.

Моє тіло відреагувало, перш ніж я встигла подумати.

З кулаком, що вже стискався, я обернулася й вдарила. Пролунав стогін болю, коли мій кулак влучив.

— Діво Крові, — простогнав хтось. — Якого, в біса, довбаного біса це було?

Лайно. Це був Блейк.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/the-wings-that-bind/